

Sygn. akt IV CSK 206/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa O. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej w G.

przeciwko B. Spółce Akcyjnej w likwidacji w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Powodowe O. Sp. z o.o. w upadłości układowej w G. wniosło o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 lipca 2015 r. ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne „dotyczące tego, jak należy interpretować „czynność podjętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia” przy kolejnych wnioskach o zawezwanie do próby ugodowej, w tym w szczególności w odniesieniu do tego, jakie obiektywne okoliczności wyrażające się w zdolności do wywołania skutku w postaci realizacji tego właśnie roszczenia winny przesądzać o skuteczności takich czynności w świetle przepisu art. 123 § 1 pkt 1 kodeksu cywilnego i skutkować faktycznym przerwaniem biegu okresu przedawnienia po raz kolejny pomiędzy tymi samymi stronami”. Zdaniem skarżącego, za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia także „konieczność wykładni tego przepisu, jako budzącego poważne wątpliwości w powyżej wskazanym zakresie”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w ustabilizowanym orzecznictwie.

Skarżący nieprawidłowo objął tę samą kwestię prawną dwiema różnymi przyczynami przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., III SK 39/12, z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14 i z dnia 25 października 2016 r., IV CSK 177/16, niepublikowane).

Skuteczne powołanie się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga precyzyjnego sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, wskazania przepisu stanowiącego podstawę jego powstania, zaprezentowania argumentacji prawnej przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu. Zagadnienie to ponadto powinno być „istotne” ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

W przypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę wykładni przepisów prawa, skarżący powinien, poza ich wskazaniem, przedstawić właściwą argumentację prawną przekonującą, że wykładnia ta budzi rzeczywiste i poważne wątpliwości bądź wskazać orzeczenia, które świadczą o rozbieżnościach na jej tle w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie spełnia tych wymagań.

Powodowe Towarzystwo nie wykazało, że w sprawie wystąpiło istotne, nowe zagadnienie prawne, które nie było do tej pory rozwiązane w orzecznictwie, ani że zachodzą poważne wątpliwości co do wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Jak wynika z przedstawionej w skardze argumentacji, skarżącemu chodziło o ocenę skutków kolejnej próby ugodowej w kontekście tego przepisu.

Znaczenie kolejnego zawezwania do próby ugodowej z punktu widzenia przerwania biegu przedawnienia zostało wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który przyjmuje brak podstaw do formułowania generalizujących ocen, wskazując, że każdorazowej oceny w okolicznościach stanu faktycznego wymaga stwierdzenie, czy czynność tę przedsięwzięto bezpośrednio w celu wskazanym w tym przepisie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., III CSK 50/15, niepubl., z dnia 19 lutego 2016 r., V CSK 365/15, niepubl. i z dnia 6 lipca 2016 r., IV CSK 697/15, niepubl.). Stanowisko Sądu odwoławczego

w niniejszej sprawie pozostaje w pełni zgodne z tym poglądem i właśnie ocena okoliczności sprawy pod tym kątem stanowiła podstawę zaskarżonego wyroku.

Wywody skarżącego nie przekonują o występowaniu nowego i dotychczas nierozstrzygniętego problemu prawnego ani poważnych wątpliwości co do wykładni przepisu i stanowią jedynie autoprezentację własnego, odmiennego poglądu w tej kwestii, co nie jest przyczyną uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.